

Den fördolda historien om vers fyrtio – nummer tjugofyra

Hesekiel nummer fem

Jeff Pippenger
2026-08-10

I den passage ur Testimonies, volym fem, som vi nu har behandlat i några artiklar, får vi upplysning om synen av templet som gavs åt Hesekiel, Jesaja och Johannes:

”Dessa lärdomar är till för vår nytta. Vi behöver förankra vår tro i Gud, ty alldeles framför oss ligger en tid som skall pröva människors själar. Kristus återgav på Olivberget de fruktansvärda domar som skulle föregå hans andra ankomst: ’Ni kommer att få höra om krig och rykten om krig.’ Folk skall resa sig mot folk och rike mot rike, och det skall bli hungersnöd och pest och jordbävningar på många platser. Men allt detta är början till födslovåndorna.’ Fastän dessa profetior fick en partiell uppfyllelse vid Jerusalems förstörelse, har de en mer direkt tillämpning på de sista dagarna.”

Den nionde av Av

Tisha B’Av, som på hebreiska betyder ”den nionde av Av”, är den judiska dag som högtidlighåller förstörelsen av både det första templet av babylonierna år 586 f.Kr. och det andra templet av Titus år 70. Båda förstörelserna ägde rum på samma kalenderdatum — den 9:e dagen i den hebreiska månaden Av (vanligen infallande i juli eller augusti enligt den gregorianska kalendern). När syster White sammanför Jerusalems förstörelse med den ”tid som skall pröva människors själar” i de sista dagarna, identifierar hon två förstörelser som båda illustrerar den snart annalkande söndagslagen.

Sextonde versen i Daniel elva representerar den söndagslag och motsvarar vers fyrtioett. I Hesekiel används Jerusalems förstörelse för att illustrera åtskiljandet mellan de visa och de oförståndiga jungfrurna vid söndagslagen. Hesekiel var en fånge i Babylon när han mirakulöst fördes till Jerusalem för att bevittna just detta åtskiljande i kapitel åtta till elva.

Och det skedde i det sjätte året, i sjätte månaden, på femte dagen i månaden, medan jag satt i mitt hus och Juda äldste satt framför mig, att Herren Guds hand föll över mig där. Då såg jag, och se, en gestalt med eldens anlete: från det som syntes vara hans höfter och nedåt var det eld, och från hans höfter och uppåt något som syntes vara strålgans, till färgen såsom bärnsten. Och han räckte ut något som liknade en hand och tog mig i en hårlock på mitt huvud; och Anden lyfte mig upp mellan jorden och himlen och förde mig i Guds syner till Jerusalem, till dörren till den inre port som vetter mot norr, där avgudabildens plats var, den som väcker nitälskan. Hesekiel 8:1–3.

Kapitel åtta till elva utgör en skildring av avskiljandet, och syster White, när hon kommenterar Hesekiel nio, identifierar inte bara att det var samma besegling som i Uppenbarelseboken kapitel sju, utan också att Jerusalem representerar den laodiceiska Sjundedagsadventistkyrkan i de yttersta

dagarna.

”Den grupp som inte känner sorg över sitt eget andliga förfall, och inte heller sörjer över andras synder, kommer att lämnas utan Guds sigill. Herren ger sina budbärare, männen med slaktvapen i sina händer, denna befallning: ’Gån efter honom genom staden och slå: skonen inte med ert öga och haven ingen förbarmelse; döden fullständigt gamla och unga, både jungfrur och små barn och kvinnor; men kom inte nära någon man på vilken tecknet är; och begynnen vid Min helgedom. Då begynte de med de gamla männen som voro framför huset.’”

”Här ser vi att församlingen — Herrens helgedom — var den första att känna slaget av Guds vrede. De gamla männen, de åt vilka Gud hade gett stort ljus och som hade stått såsom väktare över folkets andliga intressen, hade svikit sitt förtroende. De hade intagit den ståndpunkten att vi inte behöver vänta oss mirakler och den tydliga uppenbarelsen av Guds kraft såsom i forna dagar. Tiderna har förändrats. Dessa ord stärker deras otro, och de säger: Herren skall varken göra gott eller göra ont. Han är alltför barmhärtig för att hemsöka sitt folk med dom. Så är ”Frid och trygghet” ropet från män som aldrig mer skall höja sin röst såsom en basun för att visa Guds folk deras överträdelser och Jakobs hus deras synder. Dessa stumma hundar som inte ville skälla är de som får känna den rättfärdiga hämnden från en förtörnad Gud. Män, unga kvinnor och små barn går alla under tillsammans.

”De styggelser för vilka de trogna suckade och ropade var allt som kunde urskiljas av ändliga ögon, men de vida värsta synderna, de som väckte den rene och helige Gudens nitälskan, var ouppenbarade. Den store Hjärtats rannsakar känner varje synd som i hemlighet begås av dem som verkar orättfärdighet. Dessa människor kommer att känna sig trygga i sina bedrägerier och säger, på grund av Hans långmodighet, att Herren inte ser, och handlar sedan som om Han hade övergivit jorden. Men Han skall avslöja deras skrymteri och inför andra blotta de synder som de så omsorgsfullt dolde.

Ingen överlägsenhet i rang, värdighet eller världslig visdom, ingen ställning i heligt ämbete, kommer att bevara människor från att offra principen, när de lämnas åt sina egna bedrägliga hjärtan. De som har betraktats som värdiga och rättfärdiga visar sig vara anförare i avfall och föredömen i likgiltighet och i missbruket av Guds barmhärtighet. Deras ogudaktiga bana skall han inte längre tolerera, och i sin vrede handlar han med dem utan barmhärtighet.

”Det är med motvilja som Herren drar tillbaka sin närvaro från dem som har välsignats med stort ljus och som har känt ordets kraft i sin tjänst för andra. De var en gång Hans trogna tjänare, gynnade med Hans närvaro och ledning; men de avföll från Honom och ledde andra in i villfarelse, och därför kommer de under det gudomliga misshag.” Testimonies, band 5, 211, 212.

Hela Hesekiels bok är förlagd inom ramen för Jerusalems förstörelse. I Hesekiels vittnesbörd markeras särskilt Nebukadnessars belägring, som varade i ett och ett halvt år, men den ”mer direkta tillämpningen” av Jesu varning i Matteus tjugofyra hör till de yttersta dagarna. Hos Hesekiel återfinns denna sanningens linje i kapitel tjugofyra.

15 januari 588 f.Kr.

Åter, i det nionde året, i den tionde månaden, på tionde dagen i månaden, kom Herrens ord till mig och sade: Du människobarn, skriv upp dagens namn, just denna dag; Babels kung har på denna dag dragit ut mot Jerusalem. Heseziel 24:1, 2.

På detta datum, vilket även är fastställt genom andra bibliska vittnesbörd, började en belägring som varade i arton månader. Herrens ord som kom till Heseziel på detta datum bestod av liknelsen om blodsstaden, framställd genom en kokande gryta följd av en stor eld. Liknelsen representerar tydligt domen över Jerusalem, och i samma kapitel följs den av att Hesekiels hustru rycks bort genom ett slag som ett tecken på att den belägring som slutligen skulle förgöra helgedomen hade börjat.

Och Herrens ord kom till mig och sade: Du människobarn, se, jag tar ifrån dig dina ögons lust med ett slag; men du skall varken sörja eller gråta, och dina tårar skall inte rinna ned. Undertryck ditt klagorop, håll ingen dödsklagan; bind din huvudbonad om dig och sätt dina skor på dina fötter, och täck inte över dina läppar och ät inte människors bröd. Så talade jag till folket på morgonen; och om aftonen dog min hustru; och jag gjorde på morgonen såsom jag hade blivit befalld. Heseziel 24:15–18.

Då frågade folket omkring Heseziel vad liknelsen och hans hustrus död betydde.

Och folket sade till mig: »Vill du inte tala om för oss vad detta betyder för oss, att du handlar så?» Då svarade jag dem: »Herrens ord kom till mig; han sade: Tala till Israels hus: Så säger Herren Gud: Se, jag skall ohelga min helgedom, er styrkas härlighet, era ögons lust och det som er själ ömmar för; och era söner och era döttrar, som ni har lämnat kvar, skall falla för svärd.» Heseziel 24:19–21.

I avsnittet identifieras både Hesekiels hustru och helgedomen som ”dina ögons lust”. Bibliska historiker menar att belägringen varade i arton månader, medan Cestius’ och Titus’ belägringar varade i fyra år, från år 66 till år 70. En noggrann beräkning av tiden från Cestius’ första belägring till förstörelsen ger tre och ett halvt år, men när man tillämpar ”inkluderande tideräkning”, som är den oftast använda beräkningsmetoden i Bibeln, blir det fyra år. Att veta att båda beräkningarna är giltiga gör det möjligt för oss att se både tre och ett halvt år från Cestius till Titus och även fyra år.

Vi har två vittnen om söndagslagen i Jerusalems två förstörelser, och detaljerna i båda dessa historier skall tillämpas på den snart kommande söndagslagen—då Laodicea spys ut ur Herrens mun. Början av Nebukadnessars belägring markeras av Hesekiels hustrus död. Vid hennes död befalldes Heseziel att inte öppet sörja, ty han var tecknet på att judarna fördes bort i fångenskap.

Början av den fyraårsperiod som sträcker sig från 66 till 70 markeras av tecknet på förödelsens styggelse, vilket var tecknet för de kristna i Jerusalem att fly.

När ni därför får se förödelsens styggelse, som omtalats genom profeten Daniel, stå på helig plats — den som läser må förstå — då må de som är i Judeen fly till bergen. Matteus 24:15, 16.

Två belägringar som tydligt motsvarar varandra, och båda belägringarna innehåller ett ”tecken” i början av belägringen. När Heseziel förklarar vad som avsågs med hans hustrus död och avsaknaden av sorg från hans sida, förklarade han och nedtecknade sedan:

Så skall Hesekiel vara ett tecken för er: efter allt det som han har gjort skall ni göra; och när detta sker, skall ni inse att jag är Herren Gud. Hesekiel 24:24.

Tecknet i Hesekiels hustrus död var en identifiering av den snart annalkande förstörelsen av Jerusalem och templet samt den därpå följande fångenskapen i Babylon. Tecknet om förödelsens styggelse, som omtalades av Daniel, var en varning att undkomma förstörelsen, men båda belägringarna har ett tecken i början.

Det kommer att finnas en profetisk belägring före den snart annalkande söndagslagen, och Hesekiels hustrus död är symbolen för att den laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan helt har blivit förbigången; medan Hesekiel är en symbol för de etthundrafyrtiofyra tusen och är symbolen för baneret som uppresas i början av belägringen. Hesekiel är de etthundrafyrtiofyra tusens baner i början av Babylons belägring, och tecknet på förödelsens styggelse i början är Roms ”tecken”. Det ena tecknet talar om en inre varning och det andra om en yttre varning. Det fanns sannerligen en varning till de kristna år 66, men varningstecknet var Rom. Tecknet i Babylons förstörelse var Hesekiels hustru. Rom är den klass som tar emot vilddjurets märke, och Hesekiel tecknet för dem som tar emot Guds sigill.

Två avslutande perioder

Den första belägringen varade i arton månader och den andra belägringen varade i fyra år. Båda belägringarna finner sin ”mer direkta” uppfyllelse i de yttersta dagarna, och båda belägringarna är direkt förbundna med profetian om trehundra nittio år och femton dagar som återfinns i Uppenbarelseboken 9:15.

Början av de fem månaderna i Uppenbarelseboken 9:10 inbegrep en historia som markerar en trettiioåttårsperiod, vilken kulminerar i en fyraårig belägring, som är förknippad med talet trettiioåtta, och som identifierade Islams uppstigande. Denna fyraåriga belägring finner sin motsvarighet i den historia som började när de etthundra femtio åren (de fem månaderna) avslutades och de trehundra nittioett åren och femton dagarna började. Den började den 27 juli 1449, och fyra år senare förde islam en femtiofem dagar lång belägring mot Konstantinopel, vilken avslutades den 29 maj 1453.

När tidsprofetian som började den 27 juli 1449 avslutades den 11 augusti 1844, sammanföll de fyra åren av den första och den andra ängelns rörelse från 1840 till 1844 med den fyraåriga belägringen från 1333 till 1337, och även med den fyraåriga perioden från 1449 till 1453. Dessa tre vittnen, som alla direkt utgör en del av samma profetiska linje, representerar en symbolisk fyraårsperiod då den första och den andra ängelns rörelse från 1840 till 1844 upprepas i den tredje ängelns rörelses historia. Dessa tre vittnen förebildar en fyraårig belägring i de etthundrafyrtiofyra tusens historia. Denna fyraårsperiod illustreras också av Jerusalems belägringar år 66 och 70.

Början av den fyraåriga belägringen genom Cestius år 66, och därefter dess avslutning genom Titus år 70, frambringar en alfasymbol och en omegasymbol för en period av fyra år. Samma period framställs också som tre och ett halvt år, vilket i sin tur överensstämmer med de tre och ett halvt profetiska år då det påvliga Rom trampade ned helgedomen.

Men förgården som är utanför templet skall du lämna därhän och inte mäta; ty den är given åt hedningarna, och den heliga staden skall de trampa under sina fötter i fyrtiotvå månader. Och jag skall ge makt åt mina två vittnen, och de skall profetera i ett tusen två hundra sextio dagar, klädda i säcktyg. Uppenbarelseboken 11: 2, 3.

Och de skall falla för svärdssegg och föras bort i fångenskap till alla nationer; och Jerusalem skall bli nedtrampat av hedningarna, till dess att hedningarnas tider har fullbordats. Lukas 21:24.

Det är viktigt att lägga märke till att jag tillämpar både ”inkluderande” och ”exkluderande” räkning på den period som representeras av alfasymbolen för Cestius till omegasymbolen för Titus. Detta visar att två tidsmässiga tillämpningar representeras inom en och samma historia. Vi har redan behandlat denna bibliska princip när vi (för många artiklar sedan) betraktade tiden mellan Jesu besök i Caesarea-Philippi (Panium) och hans färd till Förklaringsberget. Två bibliska författare anger sex dagar och en åtta dagar.

Och efter sex dagar tog Jesus med sig Petrus och Jakob och Johannes, hans broder, och förde dem upp på ett högt berg, där de var för sig själva. Matteus 17:1.

Och efter sex dagar tog Jesus med sig Petrus och Jakob och Johannes och förde dem upp på ett högt berg, där de var för sig själva; och han förvandlades inför dem. Markus 9:2.

Och det hände sig, omkring åtta dagar efter dessa ord, att han tog med sig Petrus och Johannes och Jakob och gick upp på ett berg för att be. Luk. 9:28.

Jerusalems förstörelse har en ”mer direkt” tillämpning på de yttersta dagarna, och den förstörelsen utgörs av två vittnen representerade av Babylon och Rom. De två vittnena står i samklang med varandra men förmedlar skilda och väsentliga profetiska kännetecken för att förstärka sanningen. Belägringen av Rom (66 till 70) var fyra år, vilka också representerar tre och ett halvt år. De tre och ett halvt åren har samband med nedtrampandet av helgedomen och härskarans, vilket fullbordades av både hedendomen och påvedömet. Nedtrampandet genom påvedömet varade i tre och ett halvt symboliska år, såsom förebildat genom bokstavligen tre och ett halvt år i belägringen av Rom.

Den fyraåriga belägringen är också förbunden med de fyraårsperioder som är förknippade med den profetiska linje som identifierar Islams upphöjelse och därefter upphöjelsen av rörelsen för både den första och den andra och sedan den tredje ängeln. Cestius till Titus skärningspunkter med det påvliga Roms hjul och även med Islams hjul. Roms hjul och de tre och ett halvt åren för Cestius och Titus skärningspunkter med det påvliga Roms tre och ett halvt symboliska år och identifierar därmed de två enheterna hedniskt och påvligt Rom. Islams hjul är förbundet genom samma historia, förstådd som fyra år, men liksom med Roms hjul i den historien är Islam förbundet med en andra makt underställd Islams hjul—nämligen adventismen. Perioden om tre och ett halvt år representerar Rom i båda dess faser, och fyraårsperioden representerar Islam och adventismen. Hedniskt och påvligt Rom kan inte skiljas åt profetiskt, och inte heller kan Islam och adventismen det.

Detta fordrar profetiskt att när vi betraktar Babylons belägring, bör två tidsuppfattningar urskiljas i illustrationen av den arton månader långa belägringen. Två framställningar av tid i den belägring som genomfördes av Rom fordrar profetiskt två framställningar av tid i den belägring som genomfördes av Nebukadnessar. Nebukadnessars arton månader långa belägring kan också förstås som en symbol för ett och ett halvt år. Arton månader är ett och ett halvt år, och ett och ett halvt kan uttryckas som 1,5 år. Nebukadnessars belägring var både arton månader och en komma fem (1,5) år.

De arton månaderna avser den makt som skulle trampa ned Jerusalem, och de 1,5 åren avser islam. Det profetiska beräkningshjul som identifierar arton månader identifierar Babylon, och det andra profetiska beräkningshjulet identifierar islam. Vi har ännu inte framlagt någon förklaring till hur vi kommer fram till tillämpningen av de 1,5 åren i samband med islam, men det bör noteras att de två tidsberäkningarna återfinns i den förstörelse som åstadkoms av Rom, i förbindelse med Roms profetiska hjul (både hedniskt och påvligt), och att den andra beräkningen är förbunden med islams profetiska hjul. Dessa kännetecken återfinns i både alfa- och omegaförstörelsen av Jerusalem.

Den fyraåriga belägringen av Jerusalem med Cestius och Titus representerar avslutningen på en profetisk linje som började med en trettioåttårig period, vilken avslutades med en fyraårig belägring som symboliserar Islams upphöjelse, och den avslutande fyraårsperioden i just denna samma linje representerar upphöjelsen av baneret för de etthundrafyrtiofyra tusen.

Vi kommer att fortsätta med detta i nästa artikel.